

Sygn. akt IX Ka 849/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogna Kuczyńska

Sędziowie: SSO Andrzej Ślusarczyk

SSO Ewa Opozda-Kałka (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy Anna Wołowicz - Piłat

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Hojnowskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014 roku

sprawy **R. M.**

oskarżonego przestępstwo z art.190 § 1 kk w zw. z art.91 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. B. oraz obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 28 marca 2013 roku sygn. akt II K 995/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zwalnia oskarżonego R. M. oraz oskarżycielkę posiłkową M. B. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 849/13

UZASADNIENIE

R. M. został oskarżony o to, że

I. w dniach 23 października 2009 roku, 8 stycznia 2010 roku, 23 marca 2010 roku w K. w krótkich odstępach czasu w podobny sposób groził S. S. (1) pozbawieniem życia i zdrowia za pomocą gestu podcięcia szyi, które to groźby wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będą spełnione i tak:

- w dniu 23 października 2009 roku w K. groził S. S. (1) pozbawieniem życia i zdrowia za pomocą gestu podcięcia szyi, które to groźby wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będą spełnione,

- w dniu 8 stycznia 2010 roku w K. groził S. S. (1) pozbawieniem życia i zdrowia za pomocą gestu podcięcia szyi, które to groźby wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będą spełnione,

- w dniu 23 stycznia 2010 roku w K. groził S. S. pozbawieniem życia i zdrowia za pomocą gestu podcięcia szyi, które to groźby wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną

obawę, że będą spełnione,

tj. o przestępstwa z art. 190 §1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

II. w dniach 8 stycznia 2010 roku, 5 lutego 2010 roku, 5 marca 2010 roku, 23 marca 2010 roku w K. w krótkich odstępach czasu w podobny sposób groził M. B. pozbawieniem życia i zdrowia za pomocą gestu podcięcia szyi, które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione i tak:

- w dniu 8 stycznia 2010 roku w K. groził M. B. pozbawieniem życia i zdrowia za pomocą gestu podcięcia szyi, które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione,

- w dniu 5 lutego 2010 roku w K. groził M. B. pozbawieniem życia i zdrowia za pomocą gestu podcięcia szyi, które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione,

- w dniu 5 marca 2010 roku w K. groził M. B. pozbawieniem życia i zdrowia za pomocą gestu podcięcia szyi, które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione,

- w dniu 23 marca 2010 roku w K. groził M. B. pozbawieniem życia i zdrowia za pomocą gestu podcięcia szyi, które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione,

tj. o przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 28 marca 2013r. w sprawie sygn. akt II K 995/12 orzekł, co następuje:

I. oskarżonego R. M. w ramach czynu zarzucanego w pkt. I aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 23 marca 2010 roku w K. groził S. S. (1) pozbawieniem życia i zdrowia za pomocą gestu podcięcia szyi, która to groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona tj. popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k; wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. M. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata;

III. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego R. M. w okresie próby pod dozór kuratora;

IV. oskarżonego R. M. uniewinnił od czynów zarzucanych w pkt I aktu oskarżenia datowanych na dni 23 października 2009 r. oraz 8 stycznia 2010 r. oraz od czynów zarzucanych w pkt. II aktu oskarżenia i na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. orzekł, że koszty procesu związane z tymi zarzutami ponosi Skarb Państwa, za wyjątkiem należności z tytułu pełnomocnika ustanowionego przez oskarżyciela posiłkowego M. B.;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego R. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. S. (1) kwotę 2.199,24 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu związanych z ustanowieniem pełnomocnika;

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. B. kwotę 2.376,36 zł. tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu;

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego R. M. od ponoszenia kosztów sądowych w całości, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożyli pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. B. oraz obrońca oskarżonego R. M..

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. B. zarzucił:

I. Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to:

- art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zebranych w sprawie dowodów w części dotyczącej czynów popełnionych na szkodę M. B., nie uwzględnienie całokształtu wszystkich dowodów pochodzących z różnych źródeł i dokonanie ich oceny bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego;

- art. 366 § 1 kpk poprzez nie baczenie by zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy a w szczególności, te które sprzyjały popełnieniu przestępstwa na szkodę M. B.;

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że zebrane w sprawie dowody nie pozwalają na uznanie oskarżonego R. M. za winnego tego, że w dniach 8 stycznia 2010 roku, 5 lutego 2010

roku, 5 marca 2010 roku, 23 marca 2010 roku w K. w krótkich odstępach czasu w podobny sposób groził M. B. pozbawieniem życia i zdrowia za pomocą gestu podcięcia szyi, które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadniona obawę, że będą spełnione i tak:

- w dniu 8 stycznia 2010 roku w K. groził M. B. pozbawieniem życia i zdrowia za pomocą gestu podcięcia szyi, które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadniona i obawę, że będą spełnione;

- w dniu 5 lutego 2010 roku w K. groził M. B. pozbawieniem życia i zdrowia za pomocą gestu podcięcia szyi, które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadniona obawę, że będą spełnione;

- w dniu 23 marca 2010 roku w K. groził M. B. pozbawieniem życia i zdrowia za pomocą gestu podcięcia szyi, które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione

pomimo, iż prawidłowa ich ocena prowadzi do jednoznacznego wniosku, że zachowanie się R. M. wyczerpywało znamiona zarzucanych mu czynów w wyżej wymienionym zakresie. ;

Podnosząc powyższe zarzuty wnosił o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w części zaskarżonej (w punkcie IV wyroku) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Obrońca oskarżonego R. M. zarzucił:

1. Obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 405 k.p.k., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przedwczesnym zamknięciu przewodu sądowego i następnie wydaniu wyroku, w sytuacji, gdy z zeznań świadka S. S. (1) wynika, iż świadek ma żal do konwojujących oskarżonego policjantów, którzy nie zareagowali na gesty wykonywane przez oskarżonego, co w świetle pozostałego zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza twierdzeń konwojujących policjantów o braku takich gestów po stronie oskarżonego, implikuje konieczność przeprowadzenia przez sąd z urzędu konfrontacji konwojentów i pokrzywdzonego i ponownego przesłuchania konwojentów, z uwagi na to, iż nie zostały w niniejszej sprawie wyjaśnione wszystkie okoliczności mające znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia.

2. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 § 1 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów i dowolną a nie swobodną ich ocenę, przejawiającą się daniem wiary zeznaniom M. B. i S. S. (1) w zakresie wskazującym na to, iż oskarżony rzekomo groził S. S. za pomocą gestu podcięcia szyi na korytarzu sądowym Sądu Okręgowego w Kielcach dnia 23 marca 2010 roku, w sytuacji gdy Sąd odmówił wiary zeznaniom tych świadków co do pozostałych twierdzeń dotyczących reszty zarzucanych aktem oskarżenia czynów, przy braku jakichkolwiek przyczyn dania wiary zeznaniom owych świadków w jakiegokolwiek części, zwłaszcza w świetle

zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia-

- co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez uznanie, iż R. M. dnia 23 marca 2010 roku, na korytarzu w budynku Sądu Okręgowego w Kielcach, groził, za pomocą gestu podcięcia szyi, S. S. (1), pozbawieniem życia i zdrowia, która to groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadniona obawę, że zostanie spełniona.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosił o zmianę pkt. I zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu

ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej i przekazania sądowi I instancji do

ponownego rozpoznania.

Wniosek o uzasadnienie wyroku Sądu II instancji złożył tylko obrońca oskarżonego, a zatem Sąd odwoławczy tylko w zakresie tej apelacji czynił niniejsze rozważania, gdyż zgodnie z art. 457 kpk, w sytuacji gdy sąd utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną, uzasadnienie sporządza się na wniosek strony, chyba że zostało zgłoszone zdanie odrębne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadna.

Sąd Rejonowy starannie przeprowadził bowiem przewód sądowy, zgromadził niezbędne dla rozstrzygnięcia dowody, a następnie poddał je właściwej analizie i ocenie, zaprezentowanej w prawidłowy sposób w motywacyjnej części swego rozstrzygnięcia. Nie dopuścił się zatem, wbrew temu, co twierdzi obrońca oskarżonego R. M. jakichkolwiek naruszeń przepisów prawa, ani też błędu w ustaleniach faktycznych.

Całkowicie bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 405 kpk. Prawidłowo oceniony przez Sąd I instancji materiał dowodowy, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia, nie pozostawia bowiem jakichkolwiek wątpliwości co do zaistnienia czynu przypisanego oskarżonemu R. M. w zaskarżonym punkcie I wyroku. W konsekwencji zatem przeprowadzenie konfrontacji konwojentów i pokrzywdzonego lub ponowne przesłuchanie tylko konwojentów byłoby niezasadne i przyczyniłoby się jedynie do niepotrzebnego przedłużenia toczącego się postępowania karnego.

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk. Wbrew bowiem temu co podnosi skarżący ocena zeznań świadków M. B. i S. S. (1) jest prawidłowa. Słusznie bowiem Sąd ten dał wiarę zeznaniom wymienionych osób tylko częściowo, tj. jedynie w zakresie zdarzenia jakie miało miejsce w dniu 23 marca 2010r. Zresztą skarżący nie kwestionuje oceny zeznań wymienionych świadków w zakresie w jakim nie zostały one uznane za prawdziwe, a jedynie wskazuje, że powinny być one w całości określone jako niewiarygodne. Z takimi twierdzeniami skarżącego nie sposób się jednakże zgodzić. To bowiem, że relacje wymienionych świadków uznane zostały jako niewiarygodne w pewnym zakresie z uwagi na brak szczegółowości, zasadnicze różności pomiędzy relacjami składanymi w toku postępowania przygotowawczego i przed sądem oraz braku odzwierciedlenia w relacjach innych świadków nie oznacza, że także w zakresie zdarzenia z dnia 23 marca 2010r. należało ocenić jako nieprawdzie. W tym przypadku bowiem trafnie podkreśla Sąd Rejonowy, że nie sposób odmówić wiary relacji świadków M. B. i S. S. (1) skoro wymienieni bezpośrednio po zaistniałym incydencie poinformowali o tym sędzię R. B. mając jednocześnie świadomość, że R. M. chwilę wcześniej wyszedł w towarzystwie funkcjonariuszy policji, a całość była objęta monitoringiem. Rozważania Sądu I instancji w powyższym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.531, 534-535). Stąd też argumenty skarżącego podnoszone w tym zakresie uznać należy za nieprzekonywujące.

Z kolei co do błędu w ustaleniach faktycznych, na wstępie przypomnieć trzeba, że błąd ten może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy sąd orzekający w I instancji dopuścił się uchybienia przy ocenie materiału dowodowego, polegającego na nieuwzględnieniu przy jej dokonaniu zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych okoliczności. Taka sytuacja nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego, o czym mowa była wyżej jednoznacznie wynika, że oskarżony R. M. dopuścił się przypisanego mu czynu. W świetle zatem powyższego nie może być mowy o jakimkolwiek błędzie w ustaleniach faktycznych. Trafnie podnosi Sąd I instancji, że nie ma najmniejszych wątpliwości, że S. S. (1) miał uzasadnioną obawę spełnienia przez R. M. tego czynu, skoro groźba została złożona w czasie, kiedy toczyło się przeciwko niemu postępowanie karne związane z podżeganiem innych, ustalonych osób do pozbawienia go zdrowia i życia.

Także kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu R. M. czynu oraz rodzaj i wymiar orzeczonej wobec niego kary jest właściwa. Zatem i w tym względzie Sąd Okręgowy podziela rozważania Sadu rejonowego jako trafne i przekonywujące (k.538-539)

W tym stanie rzeczy złożoną apelację uznać należy jedynie za gołosłowną i nieprzekonywującą polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wywodami Sądu Rejonowego, opartą na tendencyjnej, nieobiektywnej ocenie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, a ponadto nie zawierającą w istocie żadnego twierdzenia, które byłoby w stanie skutecznie podważyć trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu I instancji i z tej też przyczyny nie mogła ona doprowadzić do zmiany wyroku we wnioskowanym zakresie.

Mając zatem na względzie powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy oskarżonego R. M. za oczywiście bezzasadną.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego R. M. oraz oskarżycielkę posiłkową M. B. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, że z uwagi na trudną sytuację osobistą i materialną każdej z tych osób ich uiszczenie byłoby dla nich nadmiernie uciążliwe.

Z tych względów orzeczono, jak wyżej.

SSO Andrzej Ślusarczyk SSO Bogna Kuczyńska SSO Ewa Opozada- Kałka